

13. tanulmány

Isten szolgálóinak közössége

Szeptember 21., szombat délután

Hitközösségünk tagjai sose hanyagolják el a gyülekezeti összejöveteleket, mivel ezek Isten által rendelt eszközök annak érdekében, hogy egységre vezesse gyermekeit, és keresztyén szeretetközösségben segítsék, bátorítsák és erősítsék egymást...

Mint Urunk testvérei, arra hívtunk, hogy éljünk szent és boldog életet. Miután rálépünk az engedelmesség keskeny ösvényére, elménket üdítsük fel az egymással és Istennel ápolat közösség révén. Amint eljön Isten napja, gyűljünk össze az Ige tanulmányozására, és bátorítsuk egymást, hogy mindvégig kitarthassunk. Ezek a földi összejövetelek Isten által rendelt eszközök, melyek révén alkalmunk nyílik beszélgetni egymással, és segítségben részesülni, hogy kellőképpen felkészülhessünk a mennyei összejövetelekre, ahol majd elnyerjük az ígért örökséget. – *Our High Calling*, 166. o.

Isten felhívja azokat a férfiakat, akik készek mindent otthagyni, hogy misszionáriusai legyenek. Erre a hívásra válaszolni fognak. Krisztus földön járása óta az evangéliumi megbízatás férfiakat és nőket arra serkentett, hogy a világ minden tájára menve hirdessék az üzenetet a sötétségben levőknek. Krisztus szerelmétől és az elveszettek szükségétől szorongatva egyes férfiak elhagyták otthonukat, barátaik társaságát, feleségüket és gyermekeiket, hogy a távoli országok bálványimádóihoz menjenek, és a kegyelmi üzenetet hirdessék. Sokan életüket áldozták, azonban mások felébredtek, hogy Isten művét előbbre vigyék. Ily módon haladt előre Krisztus műve lépésről lépésre, és a könnyhullatással vetett mag bő termést hozott. Isten ismerete elterjedt, és a kereszt zászlóját kitűzték a pogány országokban is.

Nincs nagyobb öröm Isten számára, ha látja szolgálait kimenni a Föld kietlen részeire, hogy az igazság magvát elhínték. Krisztuson kívül senki sem érti szolgálainak gondját, amikor az elveszetteket keresik. Lelkét adja nekik, hogy fáradozásaik által a lelkeket befolyásolják, és a bűntől az igazsághoz térjenek. – *Az evangélium szolgálói*, 464–465. o.

A tanítványok nem mozdultak meg, hogy szolgálják egymást. Jézus várt egy ideig, hogy lássa, mit akarnak tenni. Azután az isteni Tanító felkelt az asztaltól. Levetette a felső ruháját, amely akadályozta volna mozdulatait, fogta a törülközőt és körülkötötte magát... Jézusnak ez a tevékenysége kinyitotta a tanítványok szemét. Keserű szégyen és megaláztatás töltötte be szívüket. Megértették a szavakkal ki nem mondott dorgálást, és teljesen új fényben látták meg magukat.

Krisztus így fejezte ki tanítványai iránt érzett szeretetét. Tanítványai önző lelkülete szomorúsággal töltötte el, de nem szállt velük vitába ez alkalommal. Ehelyett olyan példát adott nekik, amelyet sohasem felejtnek majd el... Földi életének egyik utolsó cselekedete volt az, hogy alázatosan körülkötötte magát egy kendővel, és betöltötte egy szolgáló szerepét. – *Jézus élete*, 644–645. o.

Szeptember 22., vasárnap – A változás eszközei

El kell sajátítanunk a krisztusi lelkületet. Krisztus munkálkodik bennünk. Fogunk-e munkálkodni Krisztusért? (...) Ápoljátok a türelmet, a hitet és a reménységet. Az Úr gyarapítsa az élő és örök Közbenjáróba vetett hitetek örömét. Ne hagyjatok elmúlni egyetlen napot sem úgy, hogy ne jusson eszetekbe adós voltotok Istenért, az Ő egyetlen Fiának áldozatáért. Jézus nem fogad el dicsőítést attól, aki vádolja atyjafiait. Ne múljon el egy nap sem, hogy ne vigasztaljunk, és ne gyógyítsunk be régi sebeket. Tanúsítatok szeretetet, és ne hagyjátok, hogy akár egyetlen rosszindulatú szó is elhagyja az ajkatokat. Azonnal zárjátok be ezt az ajtót, és maradjon is zárva. Ott tárjatok ajtót, ahol Krisztus lakozik, és azt tartsátok nyitva, hiszen tudnotok kell, hogy mekkora értéke van áldozatának és változhatatlan szeretetének. Libánon forrásainak örökké friss vizét igyátok, és utasítsátok vissza a völgy zavaros vizeit – a sötét

ézelmeket és a kételyeket. Bár igazság iránti hűség tapasztalható a munkában, vajon meg kellene rontanunk lelkünk jó illatát csak azért, mert mások ellenérzéseket táplálnak irányunkban? Őrizzen ettől az Úr... Beszédünkől távolítsunk el minden durvaságot; a szavaink legyenek szelídek, kedvesek, és őrizzük meg töretlenül Jézusba vetett bizodalunkat.
– *Lift Him Up*, 321. o.

Magasztos a hitvallásunk. Mint szombattartó adventisták, valljuk, hogy engedelmeskedünk Isten minden parancsának, és várva várjuk Üdvözítőnk eljövételét. Isten a figyelmeztetés lehető legkomolyabb intelmét bízta maroknyi hűségeseire. Szavainkkal és tetteinkkel kellene bizonyítanunk, hogy tudomásul vesszük a ránk hárított súlyos felelősséget. Oly tisztán fényljk világosságunk, hogy az emberek észrevegyék, hogy a mindennapi életünkkel az Atyát dicsőítjük meg, kapcsolatban állunk a mennyei, és Jézus Krisztus örököstársai vagyunk, hogy mikor megjelen hatalommal és nagy dicsőséggel, olyanok leszünk, mint Ő.

Éljünk egyéni felelősségünk tudatában, hiszen a látható gyülekezet tagjai vagyunk, az Úr szőlőjének pedig munkásai. Ne várjuk, hogy testvéreink segítsenek az úton, mert ők is olyan esendők, mint mi magunk, hiszen drága Megváltónk meghívott, hogy Őhöz csatlakozzunk, egysítsük gyöngeségünket az Ő erejével, tudatlanságunkat bölcsességgel, érdemtelenységünket érdemeivel. Egyikünk sem foglalhat el semleges álláspontot; vagy Krisztus mellett esik latba jó hatásunk, vagy pedig ellene. Vagy a Krisztus tevékeny eszközei vagyunk, vagy az ellenségé. Vagy Jézussal gyűjtünk, vagy tékozunk. A valódi megtérés gyökeres változást jelent. Gondolkodásunk egész beállítottságát, szívünk hajlamát kell sarkon fordítanunk, életünknek pedig meg kell újulnia Krisztusban.
– *Bizonyságtételek*, 4. köt., 16–17. o.

Ó, milyen kevesen látják közülünk a bűnös megváltását abban a világosságban, amelyben a menny Isten öröktől fogva elgondolt terve! Mily kevesen működnek együtt teljes szívvel Megváltójukkal ebben az ünnepléses befejező munkában! A szükséges szánalomnak alig egy tizede van meg a megmentendő lelkekért. Pedig sokakat kell még figyelmeztetni, s milyen kevesen értenek abban egyet Istennel, hogy magukat tel-

jesen háttérbe szorítsák, ha egy-egy Krisztusnak megmentendő lélekről van szó. – *Az evangélium szolgálói*, 116. o.

Szeptember 23., hétfő – Szolgáló maradék

A menny polgára mindig a láthatatlanokra tekint. Elméjét és jellemét már nem uralja e föld. Folyamatosan a mennyei Vendég jelenlétének örül, és az ígéretnek: „Én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” Istennel jár, és Énokhoz hasonlóan szüntelen kapcsolatban van vele...

Krisztust naponta kísértések érték, állandóan szembehelyezkedett az előjárókkal, de tudta, hogy imában kell megerősítenie emberi természetét. Ahhoz, hogy áldás lehessen az emberek számára, kapcsolatban kellett lennie Istennel, erőt, türelmet és elszántságot kellett kérnie. Így mutatta be a tanítványoknak, hogy honnan származik az ereje. Az Istennel ápolt naponkénti kapcsolat nélkül egyetlen ember sem nyerhet erőt a szolgálatra. Nagy előjog az ember számára, hogy mennyei Atyjára bízhatja összes megpróbáltatásait és kísértéseit, valamint a csüggedéseket és a csalódásokat. Senki sem fog az ellenség kezébe kerülni, aki ekképpen helyezi bizodalját Istenbe. – *In Heavenly Places*, 85. o.

[Mózes] ott maradt, mert nem bírt belenyugodni, hogy pusztulni hagyja a roppant sokaságot, ha jól tudta, hogy megérdemlik Isten büntetését, amiért egyre lázadoztak ellene. Mivel a nép nem tartotta szükségesnek megalázni magát, ő borult arca Isten előtt, ő járt közben értük, mert a nép nem vélte szükségesnek közbenjárni magáért.

Mózes ezzel Krisztus előképévé vált. A válságos időpontban az igaz pásztor szívén viseli a gondjaira bízott nyáj sorsát. Könnyörgött, hogy a megbántott Isten haragja ne pusztítsa el teljesen választott népét. S e közbenjárással lefogta a bosszú karját, ezért nem lett teljesen vége az engedetlen, lázongó Izráelnek. Megmondta Áronnak, mit tegyen a borzalmas válságban, mikor Isten haragja útjára indult, mikor a pusztulás kezdetét vette. Áron középük futott füstölőjével, azt lóbálta az Úr előtt, és Mózes közbenjárása az illatos füsttel szállt az égre. Mózes nem merte abahagyni könnyörgését. Megragadta az angyal erejét, mint Jákob, mikor

vele küzdött, s akár Jákob, ő is győzelmet aratott. Áron az elevenek és a holtak közt állt, mikor megjött a kegyelmes válasz: „Hallottam imádat, nem pusztítom el őket teljesen.” Épp az a két férfi könyörgött a gyülekezetért, akit a gyülekezet elvetett és meg akart ölni, hogy Isten bosszúálló kardja nyugodjon meg, hagyja életben a bűnös Izráelt. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 358. o.

A föld történelmének rendkívüli korában élünk. Nagyon rövid idő alatt óriási munkát kell elvégeznünk, és minden kereszténynek meg kell tennie a magáét a mű eltartásáért. Isten embereket hív, akik a lélekmentés munkájára akarják szentelni magukat. Mikor kezdjük megérteni, hogy Krisztus mily nagy áldozatot hozott a pusztuló világ üdvözítéséért, akkor a lelkek megmentéséért végzett hatalmas igyekezet tanúi leszünk. Ó, bárcsak minden gyülekezet fölismerné és megértené Krisztus végtelen áldozatát! – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 125. o.

Szeptember 24., kedd – Embereket menteni

Az Úr azt kívánja, hogy népe más módszereket kövessen, mint a helytelenség megrovása, még ha igazságos is lenne az elítélés. Azt szeretné, ha többet tennénk, minthogy vádakat szórnánk ellenségeinkre, mert ez csak még távolabb űzi őket az igazságtól. Krisztus nem azért jött a földre, hogy sorompókat állítson fel világunkban, és szüntelen azt hánytorgassa az emberek előtt, hogy milyen gonoszok.

Aki szeretné felvilágosítani a félrevezetett embereket, kerüljön közel hozzájuk, és szeretettel fáradozzon értük. Váljon a szent léggör hatásának központjává. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 121–122. o.

A keresztény ember előjoga, hogy a világosság Forrásához kapcsolódhat, és ezen élő kapcsolat révén a világ világossága lehet. Krisztus igazi követői a világosságban járnak, miképpen Ő is a világosság, ezért sosem lépnek bizonytalan ösvényre, és nem fognak a sötétségben járókhoz hasonlóan botladozni... Amiképpen a napfény is világosságot, életet és áldást jelent az élőlények számára, úgy kellene a keresztényeknek is világítaniuk jó cselekedeteik, bátorságuk és vidámságuk által. Amint

a napfény elúzi az éj árnyait, és fénnel árasztja el a völgyeket meg a hegyeket, úgy fogják a keresztények visszatükrözni a rájuk áradó feddhetetlenség Napjának ragyogását.

Krisztus követőinek következetes élete elől úgy menekül majd a tudatlanság, a hiedelem és a sötétség, ahogyan a napfény elúzi az éjszaka sötétjét. Így fogják az igazságot terjesztve felkeresni Jézus tanítványai is a föld sötét zugait, hogy az igazság világossága megvilágíthassa a sötétségben járók előtt az utat. – *This Day With God*, 92. o.

Akik összegyűjtik Krisztus igazságának fénysugarait, de nem akarják mások életére árasztani, csakhamar elveszítik a mennyei kegyelem ragyogó fényét, amelyet önző módon visszatartottak, hogy csak néhány kiválasztottra sugározzák. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy semmit se adjunk azoknak, akiknek a legnagyobb szükségük van a segítségre. Ne korlátozzuk szeretetünket csupán néhány kiválasztott emberre! Törjük el az alabástromszelencét, hogy jó illata betöltse az egész házat! – *Az én életem ma*, 80. o.

Minden keresztény otthonból szent fény áradjon szét. A szeretet tettekben nyilvánuljon meg. Legyen láthatóvá az otthoni társalgásban, nyilatkozzon meg a figyelmes kedvességben, a szelíd, önzetlen előzékenységben! Vannak otthonok, ahol gyakorolják ez elveket: otthonok, ahol Istent imádják, és ahol a legőszintébb szeretet uralkodik. Ezen otthonokból jó illatú tömjénként reggeli és esti ima száll fel Istenhez, hogy majd áldása és kegyelme reggeli harmatként szálljon vissza az esdeklőkre...

Mindenki láthatja, milyen befolyások uralják az otthont és a gyermekeket, hogy Ábrahám Istene velük van. Ha a magukat kereszténynek valló családok szem előtt tartanak a vallásra vonatkozó igazi példaképet, erőteljes befolyást gyakorolhatnának a jóra. Akkor valóban a „világ világossága” lehetnének.

Aki otthonában keresztényként viselkedik, az mindenütt ragyogó, fénylő világosságot terjeszt. – *The Faith I Live By*, 278. o.

Szeptember 25., szerda – Jóság az egyházon belül

Élő és örök Védőnk van, aki közbenjár érettünk. Ezért tehát legyünk mi is védelmezői a tévedőknek. „És lévén nagy papunk az Isten háza felett: Járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint akiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől, és testük meg van mosva tiszta vízzel; tartsuk meg a reménységnek vallását tántoríthatatlanul, mert hű az, aki ígéretet tett.” Ő „könyörülő és hív főpap az Isten előtt való dolgokban”.

Ezenképpen tehát, ahogyan Ő munkálkodik értünk, olyan lelkesedéssel és érdeklődéssel kell egységre buzdítanunk másokat. Krisztus azért imádkozott, hogy olyan egység legyen köztünk, amilyen egység van közötté és Atyja között. Igyekezzünk mindenben bizalmat és szeretetet kifejezni egymás iránt, s akkor magatartásunk választ képezhet Jézus Krisztus imájára... Nem helyénvaló minden feltételezések és gondolatotok a testvéreitekkel kapcsolatosan... Távolítsuk el ezeket az elképzeléseket, maradjunk Krisztus oldalán, gondolva a gazdag bátorításra, amelyet azért adott, hogy a magunk során továbbadjuk másoknak... Hagyjátok, hogy az isteni kútforrásból áradó szeretet elűzze az irigységet és a féltékenységet. A veszendő lelkek kiáltásai hamar eljutnak Isten füléhez. „Mert megszabadítja a kiáltó szűkölködőt; a nyomorultat, akinek nincs segítője.” – *Lift Him Up*, 321. o.

Krisztus hitvalló követőinek milyen lelkiismeretesnek kellene hát törekedniük, hogy életük megfeleljen imájának. Sokan nem érik fel ésszel a gyülekezeti összetartozás szentségét, és vonakodnak alávetni magukat a korlátozásnak és fegyelemnek. Viselkedésük bizonyítja, hogy többre becsülik nézetüket, mint az egyházét; és nem őrizkednek attól, hogy bátorítsák a közösség tekintélyét romboló lelkületet. A gyülekezetben felelős tisztséget betöltőknek, mint mindenki másnak, lehetnek hibáik, és döntéseikkel is melléfoghatnak; ennek ellenére Krisztus földi gyülekezete olyan tekintélyt ruházott rájuk, amelyet nem lehet félvállról venni. Krisztus feltámadása után gyülekezetére ruházta (de nem egyedül a vezetőkre) e hatalmat: „Akiknek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, akiknek pedig megtartjátok, az bűnben marad.” – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 17. o.

Az őskeresztyén gyülekezetekben fenntartott rend képesítette őket, hogy fegyelmezten és szilárdan, Isten fegyverzetével felővezve haladjanak előre... Ily módon sikerült szembeszállniuk Sátán mesterkedéseivel; a messze fekvő gyülekezeteket megóvni, és egységes eljárásukkal az ellenség terveit meghiúsítani.

„Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene; miként a szentek minden gyülekezetében.” (1Kor 14:33) Azt kívánja, hogy mint akkor, úgy most is, a gyülekezeti ügyek intézésénél rend és rendszer uralkodjon. Művét alaposan és pontosan kell vezetni, hogy tetszésének pecsétjét rányomhassa. Keresztény kereszténnyel és gyülekezet gyülekezettel kapcsolódjon. Az emberi eszköznek együtt kell működni az istenivel. Minden erőt alá kell rendelni a Szentléleknek, hogy valamennyi együttesen hirdesse a világnak Isten kegyelmi üzenetét.
– *Az apostolok története*, 95–96. o.

Szeptember 26., csütörtök – Jó cselekedetekre bátorítani egymást

Sokan állítják, hogy nincs abban semmi rossz, ha hangversenyre mennek, és közben elhanyagolják az imaórát, vagy nem jelennek meg az összejövetelen, ahol Isten szolgája mennyei üzenetet hirdet. Csakhogy biztonságosabb ott tartózkodni, ahol Krisztus van... Jézus mondta: „Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18:20) – *The Faith I Live By*, 246. o.

Ne engedjétek, hogy akár csak egyetlen durva, ingerült, vagy szenvedélyes szó kicsússzon a szátokon! Krisztus kegyelme rendelkezésekre áll. Ha ti is akarjátok, Lelke befolyásolja majd szíveteket és lelketeket, és képes uralni szavaitokat és tetteiteket. Soha ne játsszátok el tekintélyeteket hirtelen, meggondolatlan szavakkal! Figyeljétek, hogy minden szavatok tiszta, beszélgetésetek szent legyen! Olyan példát mutassatok gyermekeiteknek, amilyennek szeretnétek őket látni... Legyen az otthonban béke, szeretet, derűs szó és vidám arckifejezés. – *Gyermeknevelés*, 219. o.

Egyetlen szóval se okozz nagyobb fájdalmat annak, aki belefáradt a bűnös életbe, de nem tudja, hol találjon enyhülést! Hívd fel figyelmét az irgalmas Megváltóra! Fogd meg a kezét, emeld fel, bátorítsd, ébressz benne reményt! Segíts neki megfogni Isten kezét!

Nagyon könnyen elcsüggedünk, ha valaki nem azonnal figyel fel a fáradtságunkra. Addig ne szűnjünk meg munkálkodni valakiért, amíg a remény egyetlen sugarát is látjuk. A drága lelkek túl sokba kerültek önfeláldozó Megváltónknak ahhoz, hogy könnyedén átengedjük őket a kísértő hatalmának.

Képzeljük magunkat a megkísértettek helyébe! Vegyük tekintetbe az átöröklés hatalmát, a gonosz társaság és környezet befolyását, a rossz szokások erejét! Csodálkozhatunk-e azon, hogy ilyen hatásokra sokan fokozatosan elgyengülnek? Csodálkozhatunk-e azon, hogy csak lassan fogadják el a felemelkedésükért való fáradtságunkat?

Sokszor azok lesznek az evangélium leghívebb követői és szószólói, akiket a legrosszabbaknak és legkevésbé ígéreteseknek láttunk. Ők nem teljesen romlottak. A visszataszító külső jó érzéseket takarhat, amelyekkel van mit kezdeni. Segítő kéz nélkül sokan – önmaguktól – sohasem fognak helyreállni, de türelemmel, kitartással a helyes útra lehet őket vezetni. Szükségük van olyan tanácsra, amely nem oltja ki azt a kis bátorságot a lelkükben. A munkások, akik kapcsolatba kerülnek velük, figyeljenek oda erre. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 168–169. o.

Szeptember 27., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története: „Hű tanúbizonyság” című fejezet.